

om den Opfattelse, der gjordes gjældende af den ærede Minister, kan stemples som rigtig. Thi jeg skal i denne Anledning henlede Opmærksomheden paa en anden Lov, som mange af de ærede Medlemmer, der sidde her i Salen, selv have været med at vedtage, nemlig Loven af 4de Marts 1857 om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender, hvor det navnlig i § 6 netop er blevet paa udtrykkelig Maade bestemt, at „for Ansættelse som Overpræsident, Borgermester og Raadmand bortfalde herefter de i Forordningen af 26de Januar 1821 §§ 15 og 16 opstillede Betingelser“. I dette Tilfælde har man altsaa anseet det for nødvendigt eller rigtigst i en Lov udtrykkelig at vedtage en saadan Bestemmelse, som ogsaa Kongen derefter har stadfæstet i denne Form.

Den Taler, som vil tage Ordet imod den ærede Rigsdagsmands Forslag, befinder sig ellers i nogen Forlegenhed, efter de Foredrag, som ere holdte af de ærede Rigsdagsmænd for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) og for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Nimestad), da Manglerne ved det foreliggende Lovforslag ere af den Natur, at de maa fremtræde for enhver Sagkyndig, saa at de, der først nu kunne yttre sig imod Lovforslaget, let kunne komme til at omtale, hvad der allerede er berørt. Jeg vil dog forsøge at undgaae dette Skjær, idet ogsaa jeg tillader mig at fremsføre nogle Indvendinger imod Forslaget. Dog forekommer det mig efter den ærede Ministers Ytringer, at der først kan være nogen Opfordring til med den ærede Formands Tilladelse at henvende det Spørgsmaal til den ærede Rigsdagsmand, om han, navnlig efter hvad den ærede Minister udtalte med Hensyn til Fastsættelsen af en Grændse imellem den lovgivende Magts og Administrationens Omraade, om han — siger jeg — med Hensyn til dette maaskee allerede nu kunde have Tanke om ogsaa at tage dette Lovforslag tilbage? (Tscherning: Nei!)

Idet jeg da altsaa yttre mig over Forslaget selv, tør jeg vel forudsætte en personlig Bemærkning, som maaskee ikke kunde være aldeles overflødig i denne Sag. Jeg har jo vistnok selv i sin Tid taget denne juridiske Examen og

er selv ansat ved det Universitet, hvorom her er Tale, men med mine Foredrag, der ikke forudsætte noget tvunget Publikum, der henvende sig til aldeles frie Tilhørere, staaer jeg hidtil ikke i nogen Forbindelse med det juridiske Facultet. Men naagtet jeg saaledes selv er henvist til at anerkjende den Art af Foredrag, som en ny Tid og en ny Tidsaand har fremkaldt, og naagtet jeg overhovedet vistnok troer, at der er enkelte Videnskabelige af den Art, at de, der ved Universitetet repræsentere saadanne, i vore Dage langt mindre kunne sætte deres Kald i at holde visse Forelæsninger end i at vejlede de Enkelte, der have Interesse for Videnskaben, eller at virke ved Skrifter, kan dette dog ikke bringe mig til, for andre Videnskabers Bedkommende, uden videre at bryde Staven over den Tanke, hvorefter Universitetet har sin væsentlige Bestyrelse og Udvikling gennem Foredrag for en dertil forberedt Ungdom, eller til at bryde Staven over den Idee, hvorefter en væsentlig Deel af dem, der kaldes til at styre Statens Embeder, skal være i Besiddelse af en saadan videnskabelig Dannelse. Og naar man nu kan finde sig i, at der sættes lovbestedte Betingelser for en Deel af den lovgivende Magt, maa man ogsaa kunne finde sig i, at der sættes saadanne Betingelser for en Deel af Embedsstanden. Naar der, for at kunne tage Deel i en Afdeling af den lovgivende Magt fordres, at Bedkommende skal være i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 1200 Rd., eller at han udreder en Skat af 200 Rd., maa man dog ogsaa kunne finde sig i, at tilsvarende Bestemmelser kunne gjøres for en Deel af Embedsstanden, og hvorledes man nu end dømmer om den juridiske Examen, troer jeg dog, at man maa indrømme, at denne Prøve veier ligesaa meget som Prøven med de 1200 og 200 Rd.

Dengang den ærede Rigsdagsmands Forslag forelaae i forrige Aar, tillod jeg mig noget udførligere at dvæle ved den juridiske Examen's Historie, og navnlig oplyste jeg, at Regjeringen, der allerede nævnte Forordn. af 10de Februar 1836 som udgiven, „paa det Justitien ved retvise og bekvemme Metters Betjente og Procuratores desbedre kan blive fremmet“, gjen-